

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

14
To Biser.

Den Første:

I Juni Maaned saa varm og blid.

Den Anden:

Lieutenant Lund.

I Juni Maaned, saa varm og blid,
Gik lille Hanna ved Aftens Tid
At plukke de Blomster smaa.
See! Nattergalen i Lunden slog,
Sig rødrende Sole i Dalen stod;
Hun monne saa sorgfuld staa.

I Dalens duftende Blomsterskjod
Solvklare Kilde bag Hanna stod,
Hun satte sig ved dens Bred;
Hun saa de Bolger, kom og svandt,
Som disse Bolger hendes Fryd hensvandt,
Min længsel af, Himlen veed!

Hun brød den hulde Forglem mig ei;
O! Bolge kom og tag den med dig
Til fremmede Steder hen!
Dg, hvis Du finder min Wilhelm der,
Saa ræk ham den Blost, sig! den fra mig er,
Sig! Hanna har plukket den.

Dg sig, hans Pige saa ene gaar,
Hun finder ikke den skjonne Vaar,
Ei Sommer, ei Høst froe meer;
Dg sig, hans Pige er evig tro,

V. box 24:700

Hun finder slet ikke den tabte Roe,
Førend sin Vilhelm hun seer.
O! Elskovs Stemme, hvor du er sød!
En kjælen Stemme, bag Hanna løb.
Den Tid hun fik Die paa ham,
Hun blev af Hjertet saa sølsom varm;
Hun segnede hen i sin Vilhelms Arm; —
Men vaagned' til Elskov igjen.

Den Anden:
Egen Melodi.

En Sang jeg vil fremføre om tappre Lieutenant Lund,
Som blev til Stockholm sendt at hente Lovens Grund
For vor Regjerings Stand,
Hvordan den skulde holdes hos os i Norges Land.

Det var en Aften silde jeg ind til Stockholm gif,
Der mødte mig en Jomfru, som venlig saa mit Nik,
Dg spurgte om mit Navn,
Hun var Baronlins Datter, og var af Adelsstand.

Jeg svared hende venlig; „mit Navn du vide maa:
Fra Norge er jeg kommen og skal til Kongen gaa,
Mit Navn er Lieutenant Lund,
Det bruges udi Norge af alle Folkes Mund“.

„Jeg beder dig saa venlig, du mig besøge maa,
Min Fader er ei hjemme, men er paa Nordlands-Mo,
Dg exercerer der.
Nu han desværre for mig meget sygelig er“.

Jeg takker hende venlig for hendes Tilbud fin,
„Jeg haver ikke Tider jeg skal for Kongen ind,
Dg tale med ham saa
Om mine Expres Breve, hvordan det mig vil gaa.“

Den anden Morgen tidlig jeg mon paa Slottet gaa;
Der mødte mig en Tjener, som vinked til mig saa
Dg spurgte om mit Navn,
„Lieutenant Lund jeg hedder og er fra Norges Land.“

Jeg hilser dig saa venlig ifra vor Frue god,
Om Du dem vil besøge, alt ved et Middagsmaal;
Thi Tiden er saa lang
For vores unge Fruer, som bo i Sverrigs Land.“

Er der ikke andet end Fruer i den Gaard,
Dg Mandbesøgelse de saa saare sjeldent faar,
Saa hils saa slittig ind,
Jeg skal dem vist besøge, alt om en søie Tid.

Da Klokken tolv var slagen, jeg gif i Gaarden ind,
Der mødte mig en Kjede af smukke Jomfruer fin,
Jeg hilset alle dem,
Nu skal de blive besøgt udaf norske Mænd.

Den skjønnede Jomfru Clara tog mig ved Haanden fat
Dg fulgte mig saa venlig alt udi i sit Pallads,
Hvor der tillavet var
Et Maaltid uden Rige, som de beredet har.

Jeg havde god Fornoielse, og jeg fornoied' dem,
„Nu stunder der til Aften, nu maa jeg reise hjem,
Alt til det store Slot,
Jeg takker skjønnede Jomfruer for alt beviste Godt.“

Saa svared' Jomfru Clara: „hør Du fra Norges Land,
Er Du saa stolt tilmode, og er af ringe Stand;
I Nat du blive maa,
Dig intet Ondt skal ramme, ei heller Ondt skal faa,“

Jeg hørte om den Tale, alt om min unge Stand;
„Jeg fattig er men ærlig, hoorhen jeg gaar i Land;
Men svenske Sjøger ei
Saa snarlig mig skal narre, nu reiser jeg min Vej.“

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Den tredie Morgen tidlig jeg reiseferdig var,
Fra Stockholms Slot og Fæstning saa venlig
Afsked ta'r;

Jeg takker alle dem,
Som mig saa godt har undet, nu maa jeg reise hjem.

En halv Mil ud fra Staden, der mødte mig
en Vagt,
Som vistnok var udsendt ifra det Fruepat,
For jeg besøgte dem,
Dg alle Skjøger kaldte, jeg fik en Ven saa flem.

Den ene hug med Sabel alt paa min venstre Arm,
Den anden slog med Klingen, herover jeg blev harm,
Jeg min Pistol tog fat,
Dg skjød Kuglen i Armen, saa Sablen den nedfaldt.

Saa drog jeg ud min Sabel, og mandig med den slog.
Bed en besværlig Fægten, jeg dem paa Flugten jog,
Dg siden reiste jeg
Saa sorgfuld tilmode en lang besværlig Wei.

Det om Høsten atten hundrede og sexten var
Jeg af en haard Fægtning al min Tid nok Minde har
Det jeg erindre maa
Saalænge som jeg lever, en Krøbling jeg maa gaa.